

συντρόφους του και προβαίνει εις άλλας έρευνας.

Έρείς μοχλοί φέρουν έπιγραφάς περί του προσορισμού των δια χαρακτήρων έρυθρών. Αναγινώσκει γρήγορα και δυνατά :

Anchor, capstan, ballast(**).

Και παρέρχεται.

Τίποτε απ' όλ' αυτά δεν είμπορεί προς τόν παρόν να χρησιμοποιήσει.

Δύο άλλοι μοχλοί δεν φέρουν έπιγραφην προσορισμού άλλ' είνε άπλώς σημειωμένοι με λευκήν γραμμήν εις τας λαβάς.

Είς τί άραγε χρησιμοποιούν ;

Αν τούς κινήσουν, δεν είμπορεί να επέλθη καταστροφή ;

Αδιάφορον, αποφασιστικώς ό μηχανικός θέτει την χείρα επί του πρώτου. Αλλά ό Νικόλας Καρακάς τον συγκρατεί.

— Συγγνώμην, αγαπητέ κύριε, τού κάμνει' αλλά πριν πάμε έτσι στην τύχη,

στά τυφλά, να ριψοκινδυνεύσωμε όλα για όλα, δεν είνε καλλίτερα να ψάξωμε άκόμη ;

— Έστω, άπαντούν οι δύο Αμερικανοί, ως εξακολουθώσμε την έπιθεώρησιν.

Και πάλιν, καθείς χωριστά, αρχίζουν να ψάχνουν.

Ό Νικόλας Καρακάς ανακαλύπτει τότε προς την πρύμνην και πλησιέστατα εις την μηχανήν, μίαν μικράν θύραν, την οποίαν δεν είχαν άκόμη παρατηρήσει.

Την άνοίγει χωρίς κόπον, και εύρίσκει εις στενόν θαλαμίσκον, ό όποιος αναμφιβόλως ήτο προσωρισμένος διά τόν χειρισμόν του πηδάλιου' διότι κ' εδώ έπίσης υπάρχει ένας τροχός με λαβάς, αλλά τόσοσ άχρηστος βεβαίως, όσον κ' εκείνος, ό όποιος εύρίσκει επί τού καταστρώματος.

Ό θαλαμίσκος φωτίζεται από δύο μεγάλας θυρίδας.

Ό ιατρός Ουίξον έσκέφθη προφανώς, ότι ό άνθρωπος ό έπιφορτισμένος να στρέψη τόν πηδάλιον του αεροπλοίου, όταν ήτο κακοκαιρία, έπρεπε να στέκεται εδώ.

Ό τροχός του καταστρώματος θα έχρησιμοποιοιέτο μόνον έν γαλήνη.

Τά πάντα, τώνται, είνε σοφώτατα και προνοητικώτατα διατεταγμένα επί τού θαυμασίου τούτου αεροπλοίου.

Και όσόν τόν βλέπει και τόν αναγινώρι-

ζει ό Νικόλας Καρακάς, τόσοσ λυπεύεται κατακαρδα δια την έπαπειλωμένην καταστροφήν του.

— Δεν υπάρχει άμφιβολία, σκέπτεται στεναλών, ότι τόν τιμόνι κατεστράφη είνε στέγες τών καταραμένων εκείνων σπιτιών. Τί ιδέα να κρίζουν σπίτια με είκοσι πατώματα !. Αυτό δεν τόν βλέπεις ποτέ ούτε είνε Αθήνας, ούτε είνε Παρίσι.

Ένώ συλλογίζεται αυτά, ή φωνή του μηχανικού τόν άποσπεί από τόν ρεμβασμόν του.

Ό Κύριος Κούντ, σκυμμένος άνωθεν τού κινήτηρος, τόν εξέτάζει με μεγάλην προσοχήν και φαίνεται κατεχόμενος υπό ισχυράς συγκινήσεως.

Όταν βλέπει πλησίον του τόν πλοίαρχον και τόν ύπνρέτην του. Ιατρού, σηκώνεται και δείχνων την μηχανήν τούς λέγει :

— Μία σύμπτωσης έβαλεν εις κίνησιν αυτό τόν μηχανήμα. Κάποιος από μιάς, άκουσίως του, πρέπει να έπίεσε κανένα κουμπί ή κανένα μοχλόν. Αλλά να με πάρη ό διάβολος άν μπορέω να καταλάβω με τί τρόπο θά τόν σταματήσωμε. Μα βρίσκετε, κυττάξετέ το και σεις και πητέ μου : με τί πράγμα κινείται αυτό τόν μηχανήμα ;

— Μα με ήλεκτρισμό, διάβולה ! βεβαίως ό Νικόλας Καρακάς.

— Με άτμό ; με βενζίνα ; έρωτά ό πλοίαρχος.

Αλλά ό μηχανικός κινεί ζωηρώς την κεφαλήν, ανανεύων :

— Όχι, όχι ! ανακράζει τόν πρόγμα που κινεί αυτό τόν μηχανήμα δεν είνε, πιστεύσατέ με, ούτε ήλεκτρισμός, ούτε άτμός, ούτε βενζίνα, ούτε γκάκι. Όσον παράξενον και άν σάς φαίνεται, κανείς από τούς διαφόρους αυτούς παράγοντας κινήτηριού δυνάμεως δεν χρησιμοποιείται εδώ. Τόν πράγμα που κινεί αυτούς τούς τροχούς, αυτά τά έμβολα, που δίδει τέλος την κίνησιν εις τόν αερόπλοιον, τόν όποιον μιάς άπάγει όλονέν προς τόν άγνωστον, είνε μία νέα ανακάλυψις, την όποιαν ό ιατρός Ουίξον, δια τρέπου γνωστού μόνον εις αυτόν, κατώρθωσε να υποτάξη και να χρησιμοποιήσει προς τόν σκοπόν του.

— Τί πράγμα ; ήρώτησεν ό Νικόλας Καρακάς.

— Με δύο λέξεις κύριε, ιδού, συνεπέρανε ό μηχανικός είνε τόν πρόγμα εκείνο, τόν όποιον ατελέστατα άκόμη γνω-

ρίζομεν υπό τόν όνομα ύγροποιήμενος αήρ.

Οί σύντροφοί του τόν εκύτταζαν άφωνοι από την έκπληξιν.

— Μάλιστα, έξηκολούθησεν ό μηχανικός ό ύγροποιημένος ή ύγρός αήρ είνε στοιχείον νέον άκόμη, πολύ όλίγον γνωστόν, ή χρήσις τού όποιου είνε εις τόσοσ βαθμόν επικίνδυνος, ώστε ή παραμικρά άπροσεξία είμπορεί να τόν μεταβάλη, εις όργανον τής φοβερωτέρας καταστροφής.

Ό Νικόλας Καρακάς, κάτωχρος, έσταυροκοπήθη.

Δεν είνε άδικον, ό δυστυχής ύπνρέτης ! Ίδού τόν συμπέρασμα τής ανακοινώσεως τού μηχανικού, τόν όποιον έπρόβλεπεν εις τόν τέλος άργά και καθαρά :

— Κύριοι, κανείς από μιάς δεν γνωρίζει πώς εργαζεται αυτός ό κινήτηρ. Δεν μιάς μένει άλλα παρά να συζητήσωμε άν πρέπει να επιχειρήσωμε μίαν κατάβασιν ή όχι. Σας προειδοποιώ όμως ότι, επιχειρούντες τέτοιον πρόγμα, τρέχον τόν κίνδυνον να ναντιναχθώμεν από έκρηξιν.

Ό Νικόλας Καρακάς κυττάζει μίαν στιγμήν τόν μηχανικόν και έννοεί ότι ώμίλησε σοβαρώτατα.

Έκρηξις ! άνατίναξις ! Διάβולה, αυτό έπρεπε να τόν σκεφθούν καλά.

Αλλως τε οί σύντροφοί του δεν έφαινοντο περισσότεροσ βιαστικοί από αυτόν να επιχειρήσουν τόν πείραμα... Άπεναντίας, με ύφος άλλόκοτον, χωρίς να προσέτρου λέξιν, εκύτταζαν ως μαγνητισμένοι τούς μοχλούς τούς σημειωμένους με λευκήν γραμμήν.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΞΟΧΑΙ

4.

Τόν Κεφαλάρι—οί δύο των φίλοι— με ρεμματιά μουρμουριστή, δροσίζει διψασμένα χείλη κ' έτσι ή δροσιά του εύχαριστεί.

Και τά ψηλά του δένδρα άκόμη ρίχνουν τόν Ισκιό δροσερό τριγύρω στ' άνθισμένο γάμμα και στό τρεχούμενο νερό.

5.

Τί ζηλεμένη πρασινάδα μπροστά στό κύμα σταματά ! Δίπλα στη θάλασσα ή Γλυφάδα με πεύκα στό γιαλό γυρτά.

Και μέρα-νύκτα κουθεντιάζουν κύμα και πεύκα σιγαλά. Χίλια καλά στό κύμα τάζουν, κι' αυτό παμπόνηρο γελά.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΩΡΙΟ

ΠΟΙΟΣ ΦΤΑΙΕΙ

[Συνέχεια και τέλος· ίδε σελ. 270.]

— "Όλ' αυτά να τά πής στόν πατέρα, τού λέγει ή αδελφή μου, δε θέλωμε να σου χρωστούμε τίποτε, και αύριο θά πάμε να κυττάξωμε για τόν γατί και μήν κλαίς τώρα, θά τόν βρούμε.

**

Την άλλη μέρα, ό Κώστας που χρεώζονταν βασιλικά έξοδα για να ξυπνήσει, είχε σηκωθεί από τά χαράγματα, μιάς ξύπνιας, και μιάς έβαλε όλους μπροστά για τόν λειθάδι.

Ας είνε καλά ό καυμένος, μιάς έκανε με τόν στανιό και χαρήκαμε μιά πρωινή δράσια τ' Αλωναριού άπάνω στες κλεισμένες ρεμματιές τού λειθαδιού μας. Πήραμε μαζί μας κ' ένα καλάθι γεμάτο με τά χρεωζόμενα για να προγευθώμε εκεί στες κόρες βρουσούλες τού άπεραντου λόγγου.

Αυτός μοναχά δεν την κατάλαβε αυτή την απόλαυσιν' είχε ξεχωριστό τόν πόνο του και γύριζε άσταματήτως σαν κατοίκι τά μονοπάτια και τές νεροσυρμές, και έσκιζε σά λαγωνικό τά χαμόκλαδα και τά βάτα, φωνάζοντας αδιάκοπα πίες, πίες, πίες, και μεις σέ κάθε μάννα νερού που θά περνούσαμε, άνοίγαμε τόν καλάθι και τόν στρώναμε πάλι σά νηστικοί, τόσο που δε μπόρεσε ό κακομοίρης στά ύστενά να τόν βαστάξη.

— Ός ποτε θά περιδρομιάξετε ; μιάς φωνάζει. "Ήραμε εδώ να φάμε ή να βρούμε τή γάτα ; και βάνει πάλι τά κλάματα.

Τώρα ήρώσαμε μ' αυτόν στα καλά τόν διαβολό μας. Που να τόν μερώσωμε ! Τώρα φταίγαμε μεις πώς δεν τρέξαμε όλοι παγανά τά ρέμματα, φωνάζοντας πίες πίες, —κάπου θά βρισκονταν έτσι τόν γατί, —και πώς ήμεις ήρθαμε μαζί να τόν κοροιδέσωμε, πώς δεν τόν αγαπούμε και πώς δεν μιάς μέλει τίποτε για τή γατούλα... Ήταν τόν τυχερό μας που ήρθε ό δραγάτης τού χωριού άπάνω μας σαν άκοις τές φωνές και τά κλάματα.

— Μή χολιάξης, παιδί μου, τού λέγει. "Ή γάτα θά ρυθί μοναχή της στό σπίτι σας ύστερα από δύο τρεις μέρες σαν πεινάση, όχι τόσο σιμά από τόν χωριό που την άφισες, αλλά ώρες μακριά κι' αν την πήγαίνες, αυτή θά ρχόνταν μοναχή της. Έέρεις τί θά πηγάτα ; Που χάνεται ό διάβολος, αυτή είνε έφτάψυχη ! Γυρίστε στό σπίτι σας, τώρα εδβάτα και κρύβεται. Κόβω τόν κεφαλι μου αν δε ξημερώση αυτές τές μέρες στό σπίτι σας σαν Φάντες μπαστούνι !

Αλήθεια. Ύστερα από δύο μέρες,

μιάς ήρθε ένα γατί στό σπίτι φοβισμένο και άγριο, με την τρίχα σηκωμένη σαν άγριόγατος και φόβιο από την πείνα. Ήταν ή γατούλα μας.

Μ' όλες τές φωνές τού Κώστα για να μη φανερωθί τόν κυνηγι του, τή βγάλαμε από τότε «λαγάκι».

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Αγαπητοί μου,



ΜΙΚΡΑ μας φίλη, δια την οποίαν και άλλοτε σάς ώμίλησα, κατοικεί τώρα εις την Κηφισσιάν. Έπήγε με τούς γονείς της να περάση τόν καλοκαίρι εις μίαν μικράν έπαυλιν με κήπον, με δένδρα και... με κούβιαν εις έν άπο αυτά τά δένδρα, σαν εκείνην που έχει τόν Χερουβειμ. Με την διαφοράν ότι ή μικρά μας φίλη είνε πολύ καλό και ήρόνιμο κορίτσι, με άνατροφήν, μ' εύγενή αισθήματα, και ότι ή εύτυχία που χαιρείται της άξίζει. Προς έπιμετρον, είνε άνεπτυγμένη κ' εύφυσοτάτη. Μίαν ήμέραν μου έγραψεν εις έν δελτάριον: «Γιατί δεν έρχεσθε να μιάς ιδήτε ; Τόν βουλό μας δεν απέχει από την πόλιν σας παρά δραχμ. 1,50 !». Έπήγα πραγματικώς να τόν ιδώ και την ήρώτησα τί έννοούσα με αυτό. «Ένομισάτε, μου ειπε, ότι έκαμα λάθος ; "Όχι, έβαλα др. 1,50, δηλαδή όσον στοιχίζει τόν εισιτήριον από τας Αθήνας ως την Κηφισσιάν. "Αν ό χρόνος είνε χρήμα, διατί και τόν χρόνον δεν είνε χρόνος ; "Αντι λοιπόν να πώ ώρες, είπα δραχμές.»

Πώς περνά τώρα τόν καλοκαίρι του ένα τόσοσ έξυπνο κορίτσι ; Θά μου πητε : όπως όλα τά κορίτσια τής τάξέως του εις την Κηφισσιάν. "Ε, λοιπόν όχι ! Υπάρχει κάποια διαφορά. Και ή διαφορά αυτή, σάς βεβαίω, είνε σπουδαία. Η μικρά μας φίλη δεν έλησμόνησε τά βιβλία της, όπως άλλαι, εις τας Αθήνας. Κι' ένθό κάμνει ό,τι κάμνουν και αι άλλαι, —ένδρομάς, παιγνίδια, σπέρτ, λουτρον δύο φορές την έβδομάδα εις τόν Φάληρον, ήσπαρον άλλας δύο φορές, κτλ. —διασκεδάσει όμως και με τά βιβλία της. Είνε δε ή διασκεδάσις, την οποίαν προτιμά.

Τί βιβλία διαβάσει ; Θά μ' έρωτήσετε τώρα. "Όχι βέβαια τά βιβλία τού Σχολείου της. Φέτος έτελείωσεν, έπήρε τόν δίπλωμά της με άριστα και άφισε τά

σχολαστικά βιβλία να κοιμηθούν και λιγάκι. Τώρα διαβάσει άλλα. Εικονογραφημένα περιοδικά, ώρατα άγγλικά και γαλλικά μυθιστορήματα τής ηλικίας της, άλλα συγγράμματα διδακτικά και τερπνά και τόμους τής «Διαπλάσεως».

Από αυτούς, τόν περασμένον μήνα έκαμε μίαν μεγάλην προμήθειαν. Έπήρε καμιά δεκαριά. Ός παλαιά όμως συνδρομήτρια είνε και άλλους τόσοσους, πρόγμα τόν όποιον την έκαμε προχθές που πήγα, να ένθυμηθή την χιώτικην παροιμίαν και να μου πη δείχνουσα τόν σωρον τών τόμων της : «Είγα κήολα, βρήκα κήολα, και μυριομπλούτησα !»

Και μήπως πραγματικώς δεν έπρόκειτο περί πλούτου, περί θησαυρού ; Κατενθουσιασμένη ή μικρά μου φίλη μου ώμίλευσε δια τά πρόσφατά της άναγνώσματα :

— Δεν ήξευρα, μου έλεγε, ότι ό «Βράχος τών Γλάρων» είνε τόσοσ ώρατος. Αμή ό «Καίσαρ Κασκαμπέλ» ;... Αμή ή «Σφιγξ τών Πάγων» ;... Α, αυτό ώραμένως είνε τόν ώραίότερον, τόν ποιητικώτερον, τόν μεγαλοπρεπέστερον έργον τού Βέρν. Και τί εύχαριστήσις να διαβάξη κανεις δια τούς πάγους τών πόλων με αυτήν την ζέστην. Σας βεβαίω ότι τίποτε δεν με δροσίζει όσον ή έντύπωσις αυτή που έχω από την άνάγνωσιν και ή ύποβολή, την οποίαν μου προξενούν αι ζωηρά περιγραφαί.

— Μου φαίνεται, της είπα, ότι και περιγραφήν της ερήμου αν έδιάβαξες, θά έδροσίζεσο επίσης. Φθάνει να ήτο από τόν Βέρν ή από κανένα τέτοιον συγγράφει. Η τέχνη δροσίζει.

— Α, ναί ! άνέκραξεν ένθουσιαστώδως καλά τόν είπατε ! ή τέχνη δροσίζει !

Πιστεύω ότι με την γνώμην αυτήν είνε και όλοι οι νεαροί μας φίλοι, οι όποιοι περνούν επίσης τόν καλοκαίρι με ώρατα άναγνώσματα, ως αυτά που έχουσι όί τόμοι τής «Διαπλάσεως». Η τέχνη και ή εξ' αυτής πνευματική απόλαυσις είνε τόν καλλίτερον δροσιστικόν.

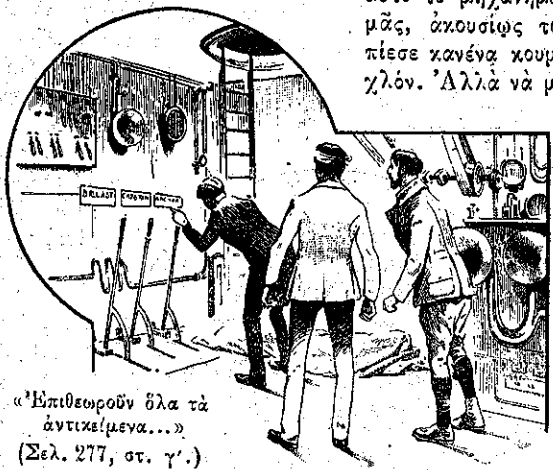
Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΡΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΣΤΑΦΥΛΙΑ ΚΑΙ ΦΤΕΛΙΑ

"Ακαρπη ως τότε ή σταφυλιά Στήριγμα εύρηκε τή Φτελιά, "Έρπει σιγά, ψηλά άνεβαίνει Και τά σταφύλια της πληθαίνει. «—Κι' αν μοναχή μου δεν καρπίζω, Λέγει ή Φτελιά, τόχω καμάρι Και τά σταφύλια της πληθαίνει. —Κι' αν μοναχή μου δεν καρπίζω, Λέγει ή Φτελιά, τόχω καμάρι Που έλαβα τέλος τόση χάρι Τέτοιο δεντράκι να στηρίζω !»

(Capelle) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ



«Έπιθεωρούν όλα τά αντικείμενα...» (Σελ. 277, στ. γ')

(**) Αγκυρα, τροχαλία, έρμα.

Ο ΡΑΓΙΑΣ ΝΑΛΑΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΞΩΣΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

[Ινδικόν παραμύθι] (Συνέχεια ἴδ. σελ. 269)

Μία μέρα, ἡ Γρχά-Ρήγαινα τῆς εἶπε: — Μοῦ εἶπες πῶς ἦσουν γυναῖκα ἐνὸς κτηματία. Διηγῆσου μου λοιπὸν πῶς περὶ τὴν ἡμέρα τῆς ἐστὶ κτήμα ἡ καλὴ νοικοκυρά;

Ἡ Ράμα στενοχωρήθηκε πολὺ, γιατί δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴν ἰδέαν γι' αὐτὸ ποῦ τὴν ρωτοῦσαν.

— Πολυχρονημένῃ μου Ρήγαινα, ἀρχίσει με δισταγμὴ πρῶτα — πρῶτα... ἡ νοικοκυρά ἐστὶ κτήμα... ζυγνᾶ νωρίτερ ἀπ' ὄλους.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, εἶπεν ἡ Γρχά-Ρήγαινα.

— Ἐπειτα, ἐξακολούθησε ἡ Ράμα, εἶπεν... πηγαίνει καὶ ἀρμέγει τὸς ἀγελάδες!

— Πολὺ καλὰ! παρακάτω... — Ἐπειτα διατάζει τὸς ὄρνιθας νὰ κάμουν αὐτὰ, ἐξακολούθησε ἡ Ράμα με θάρρος, γιατί νόμιζε πιά πῶς τὰ κατὰ φερνε περίφημα. Κι' εἶπεν πηγαίνει καὶ ἀρμέγει τὰ μωσχάρια.

— Ἀρμέγει τὰ μωσχάρια; Γιὰ τί πράγμα; ρώτησε με χαμόγελο ἡ Γρχά-Ρήγαινα.

— Γιὰ νὰ κάμω βούτυρο, ἀποκρίθη, ἡ Ράμα.

Καὶ ἡ κυρία τῆς ἔσκασε τὰ γέλια. — Ποτὲ δὲν ἦσουν ἐσὺ νοικοκυρά σὲ κτήμα! τῆς εἶπε. Εἶσαι Βασίλισσα ξε-



«Τότε ἡ Ράμα τῆς τὰ διηγῆθηκε ὅλα...» (Σελ. 280, στ. 6.)

πεσμένη, κι' ἐγὼ τὸ κατάλαβα ἀπὸ τὴν πρώτη στήμη. Γιατί μοῦ τὸ ἐκρύψες;

— Γιατί φοβήθηκα μὴ με περιγελάσῃς σὰν τοὺς ἄλλους, ἀποκρίθη, ἡ Ράμα.

— Ἄ, εἶμαι κι' ἐγὼ Βασίλισσα, εἶπε ἡ μητέρα τοῦ Ραγια, κι' ὅταν βλέπω μίαν ἄλλη, ἀμέσως τὴν γνωρίζω, ὥς εἶνε καὶ τόσο ἀλλαγμένη.

Τότε ἡ Ράμα τῆς τὰ διηγῆθηκε ὅλα καὶ ἡ καλὴ Γρχά-Ρήγαινα τῆς ἔδωκε ἀμέσως ὠραία φορέματα, δούλους, μερικὸς στρατιώτες γιὰ νὰ τὴ συνοδεύουν, καὶ τὴν ἐστειλε ἐπὶ τὴν Κουντίνα.

Ἡ Ράμα χάρηκε πολὺ ποῦ ξαναεἶδε τὸν πατέρα τῆς καὶ τὰ δύο τῆς παιδιά. Ἡ εὐτυχία τῆς ὅμως δὲν ἦταν σωστὴ τῆς ἔλειπε ὁ Νάλας. Καὶ ἰδοὺ τί ἔκαμε γιὰ νὰ τὸν ξαναβρῇ.

Ἐκάλεσε πολλοὺς Βραχμάνους — ἔτσι λέγονται κατὰ ἅγιος ἄνθρωποι τῶν Ἰνδίων, ποὺ μποροῦν νὰ γυρίζουν ἀνετόχητοι ἐς ὅλη τὴ χώρα, ἀκόμη κι' ὅταν εἶνε πόλεμος, — κι' ἐστειλεν ἀπὸ ἕνα σὲ κάθε πόλι καὶ σὲ κάθε μεγάλο χωριό, με τὴ διαταγὴ νὰ πᾶνε εἰς ἐπισημοὺς πλάτες καὶ νὰ κηρύξουν κάποια λόγια, σὲ τρόπο ποῦ ὅλος ὁ λαὸς νὰ μπορέσῃ νὰ τοκοῦσῃ.

Ὁ Βραχμάνος ποῦ στάλθηκε ἐπὶ τὴν Ἁγιόδογα, ὠνομάζετο Βισχρίτας. Ἐφθάσε ἐπὶ τὴν πολιτείαν τὸ μεσημέρι καὶ βρῆκε τὴν πλατείαν τῆς ἀγορᾶς γεμάτην κόσμο. Σὲ μίαν ἄκρην, κοντὰ ἐπὶ τὴν πόρταν μιᾶς ἐκκλησίας, ἦταν ἕνας νέος πολὺ ἀσχημὸς ποῦ κρατοῦσε τέσσαρα ἄλογα ζευγμένα ἐς ἕνα ἄρμα ἀδειανό.

— Ἐγχεῖς, βλέπω, τέσσαρα εὐμορφα ἄλογα; φίλε, τοῦ εἶπεν ὁ Βραχμάνος. Μὴ ἐπιτρέψεις νὰ νάνω ἐς τὸ ἄρμα σου καὶ νὰ βγάλω μιὰ προκήρυξι;

— Τὸ ἄρμα δὲν εἶνε δικό μου, ἀποκρίθηκε ὁ ἀσχημὸς νέος. Εἶμαι ὁ Βαγούκας, ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ Ραγια.

Ὁ κύριός μου βρίσκεται ὀλοένα ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν, εἶνε ὅμως πολὺ καλὸς πρὸς τοὺς ἅγιους ἀνθρώπους σὰν καὶ σένα. Ὡστε λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ, ἀνέβα ἐς τὸ ἄρμα τοῦ ἐλευθέρου.

Ὁ Βραχμάνος ἀνέβηκε τότε καὶ με δυνατὴ φωνὴ εἶπε:

— Ὡ ἀφραδέ, μὰ πάντ' ἀγαπημένα παικτῆ, σὺ ποῦ ἔλασες ὅ, τι εἶχες καὶ δὲν εἶχες ἐστὺς κύβους κι' ἀφίσεις τὴν ἀκριβὴ σου γυναῖκα ἐς τὰς δάσους, γύρισε ἐς αὐτήν, γιατί δὲν εἶνε καθόλου θυμωμένη μαζί σου καὶ δὲ θὰ βρῇ ἡσυχία παρ' αὐροῦ σὲ ξαναβρῇ.

Σιώπασε μίαν στιγμήν, ἀλλὰ, ἐπεὶ δὴ κανένας δὲν τοῦ ἀποκρίθη, ἐξακολούθησε:



«Ἄν κανένας ἀπὸ σὰς ἔξερῃ...» (Σελ. 280, στ. 7.)

— Ἄν κανένας, ἀπὸ σὰς ἔξερῃ ποῦ μπορεῖ νὰ βροῖσεται ὁ Νάλας, ἄλλη φορὰ Ραγιας τῆς Νισογάδας, ὁ Ραγιας Μπίμας τῆς Κουντίνας θὰ τοῦ δώσῃ γι' ἀνταμειβὴ μιὰ χρυσὴ ἀλυσίδα. Ἄκουε, λαέ; Ὅποιος ἔξερῃ ἐς μίλησῃ!

Ἄλλὰ ἐπεὶ δὴ καὶ πάλιν κανεὶς δὲν ἀποκρίθηκε, ὁ Βραχμάνος κατέβηκε ἀπὸ τὰ μᾶζι.

— Βλέπω, εἶπε, πῶς κανεὶς ἐδῶ δὲν ἔξερῃ τίποτα γιὰ τὸ Νάλα, φίλε Βαγούκας. Δὲν νομίζεις πῶς ἡ βασιλοπούλα μας κάνει πολὺ ἀνόητα νὰ νοιάζεται ἔτσι καὶ νὰ ὑποφέρῃ γιὰ ἕνα ἀχάριστο ἄνθρωπο, ποῦ τὴν ἀπαράτησε μόνη κι' ἀδούλητῃ ἐπὶ τὸν κίνδυνον;

Ὁ Βαγούκας, δηλαδή ὁ Νάλας, εἶπεν καταθέκνιος ὅταν ἀκούσε αὐτὰ τὰ λόγια.

— Ἀπορῶ, εἶπε, πῶς ἔχουν τέτοιὰ κακὴ ἰδέαν γιὰ τὸ Νάλα! Ἀληθινὰ, αὐτὸς δὲν ἀφίσει τὴ Ράμα σὲ κανένα κίνδυνον. Ἦταν κοντὰ ἐς τὸν δρόμον τῆς Κουντίνας καὶ, εἶμαι βέβαιος, τὴν ἀφίσει με τὴν πεποίθησιν πῶς θὰ πῆγαινε κατευθεῖαν ἐπὶ τὰ πόρταν τῆς. Εἶμαι βέβαιος ἀκόμη πῶς ποτὲ δὲ θὰ θελήσῃ νὰ γυρίσῃ ἐπὶ τὴν γυναῖκα τοῦ, ἀν δὲν ἀνατήσῃ, πρῶτα τὸ χερμένον τοῦ βασιλείου.

— Αὐτὰ ποῦ λές μπορεῖ νὰ εἶνε σωστά, ἀποκρίθη ὁ Βισχρίτας.

Καὶ γύρισε ἐπὶ τὴν Κουντίνα, ἔπειτα εἶπε ἐπὶ τὴν Ράμα πῶς δὲν μπορέσῃ νὰ τὴν βρῇ τὸν Νάλα, τῆς ἀνάφερε ὅμως ὅλα τὰ λόγια ποῦ ἀκούσε ἀπὸ τὸν ἀσχημὸν ἀμαξηλάτη τοῦ Ραγια.

Ἐπιληκτὴ τότε καὶ χαρούμενη, ἡ Ράμα ἐφώνησε:

— Πῶς μπορεῖ νὰ ἔξερῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὅτι ὁ Νάλας μ' ἀφίσει κοντὰ ἐπὶ τὸν δρόμον τῆς Κουντίνας; Ἐγὼ δὲν εἶπα ποτὲ κανένος σὲ ποῖο ἀκριβὲς μέρος χωρισθήκαμε. Αὐτὸς ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ Ραγια, εἶμαι βέβαιος, πῶς θὰ εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Νάλας μεταμορφωμένος.

Ἄκουσε, Βισχρίτα! Νὰ γυρίσῃς ἀμέσως ἐπὶ τὴν Ἁγιόδογα καὶ νὰ βγάλῃς προκήρυξι πῶς ἐγὼ θεωρῶ τὸν ἀντρα μου γιὰ παιδωμένο καὶ πῶς θὰ διαλέξω ἄλλον τὸ βράδυ τῆς τρίτης ἡμέρας ὑπὸ ἀπὸ τὴν σήμερινήν. Πρόσεξε νὰ τακτοῦσῃ αὐτὰ ὁ φίλος σου Βαγούκας, μὴ τὸν κάμῃς ὅμως νὰ ὑποφιασθῇ πῶς ἐγὼ πιστεύω ὅτι εἶνε ὁ Νάλας ὁ ἴδιος.

Ἔτσι ἔβγαλε. Ἀπὸ τὴν Κουντίνα ὡς τὴν Ἁγιόδογα εἶνε δύο ἡμέρες δρόμος. Ὁ Βισχρίτας ὅμως πῆρε ἀμέσως καὶ κατέρωθε νὰ φθάσῃ ἐκεῖ τὸ βράδυ τῆς δευτέρας ἡμέρας. Στάθηκε πάλιν ἐπὶ τὴν ἀγορὰ, σηκώθηκε ὀρθὸς μέσα ἐς τὰ μᾶζι τοῦ καὶ φώναξε δυνατὰ:

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

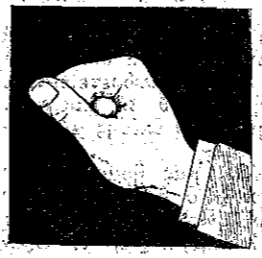
Φυσικὸν ἀγαματάκι



Ὁ καλλιτεροῦς γλύπτης δὲν θὰ ἤμποροῦσε νὰ παραστήσῃ πιστῶτα ἕνα μεθυμένον ἀφ' ὅσον τὸ ἔκαμε κατὰ σύμπτωσιν ἡ φύσις, διαμορφώσασα αὐτὸ τὸ καρόττον, ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα. Δὲν τοῦ ἔλειπε τίποτε τοῦ ἀνθρωπάκου παρὰ μόνον τὰ καπέλα του. Τοῦ τὸ ἔκαμαν καὶ αὐτὸ με ὀλίγον γὰρ καὶ τῶρα ἡ δημοσιότης εἶνε τελεία.

Ἄλλὰ ἐπεὶ δὴ καὶ πάλιν κανεὶς δὲν ἀποκρίθηκε, ὁ Βραχμάνος κατέβηκε ἀπὸ τὰ μᾶζι.

Ἵπερφυσικὴ εὐκίνησις



Ἐνὸς Ἀγγλος, ἀπὸ τὴν Λιβερπούλην, εὐμπορεῖ, καθὼς βλέπετε, νὰ κάμῃτῃ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χειρὸς τοῦ τὸν μικρὸν τοῦ δάκτυλον καὶ νὰ θλίβῃ τὸ ἄκρον τοῦ με τὸν ἀντίχειρα καὶ με τὸν δείκτην.

Δοκιμάσατε νὰ τὸ κάμῃτε καὶ σεῖς.

Ἄμ. δέ:

Τετράπους κοσμοπεριηγητῆς

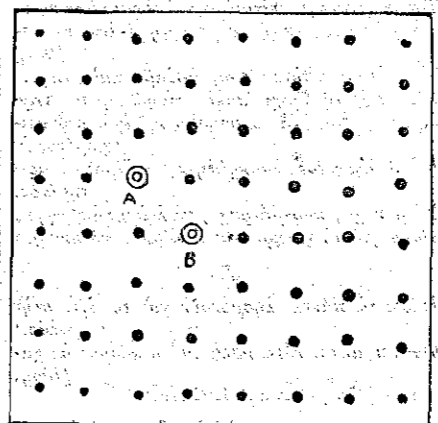
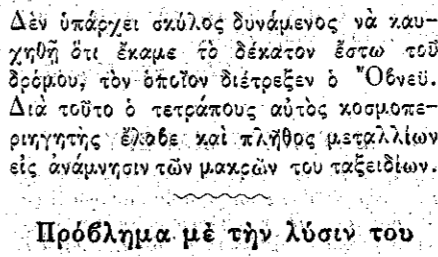


Εἰς ἐν Μουσείον τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει βαλοσκωμμένος ἕνας σκύλος, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Ὁβνεύ. Ὁ σκύλος αὐτὸς ἔκαμε τὸν γύρον τοῦ κόσμου καὶ ἔχει τὸ ρεκόρ εἰς αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὸ σπορτ.

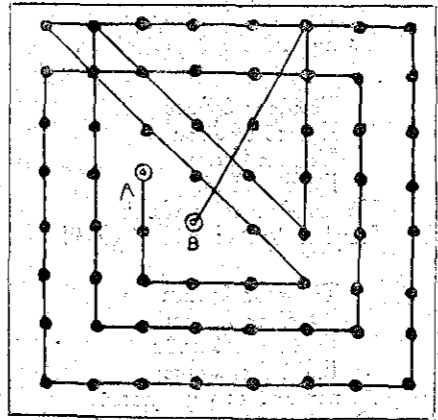
Δὲν ὑπάρχει σκύλος δυναμένος νὰ καυχήσῃ ὅτι ἔκαμε τὸ δέκατον ἔστω τοῦ δρόμου, τὸν ὅποιον διέτρεξεν ὁ Ὁβνεύ. Διὰ τοῦτο ὁ τετράπους αὐτὸς κοσμοπεριηγητῆς ἔλαβε καὶ πλῆθος μεταλλίων εἰς ἀνάμνησιν τῶν μακρῶν του ταξιδίων.

Δὲν ὑπάρχει σκύλος δυναμένος νὰ καυχήσῃ ὅτι ἔκαμε τὸ δέκατον ἔστω τοῦ δρόμου, τὸν ὅποιον διέτρεξεν ὁ Ὁβνεύ. Διὰ τοῦτο ὁ τετράπους αὐτὸς κοσμοπεριηγητῆς ἔλαβε καὶ πλῆθος μεταλλίων εἰς ἀνάμνησιν τῶν μακρῶν του ταξιδίων.

Πρόβλημα μετὰ τὴν λύσιν του



Χάριν διασκεδάσεως σὰς δίδομεν ἄλλο μὲν πρόβλημα μετὰ τὴν λύσιν του. Ἴδου ἐν τετραγώνῳ εἰς τὸ ὅποιον ὑπάρχουν μαύρα στίγματα. Πρόκειται νὰ ξεκινήσῃτε ἀπὸ τὸ Α καὶ νὰ καταλήξετε



εἰς τὸ Β περνώντας ἀπὸ ὅλα τὰ στίγματα, ἀλλὰ μόνον με 14 εὐθείας γραμμὰς

«— Ἄκουσε, λαέ. Ἡ Ράμα ἡ βασιλοπούλα θεωρεῖ τὸν ἄνδρα τῆς Νάλα γιὰ παιδωμένο. Γι' αὐτὸ, ἀν δὲν τὸν ἴδῃ ὡς ἀβρὸ τὸ βράδυ, θὰ διαλέξῃ καὶ θὰ πᾶρῃ ἄλλου.»

Ὁ λόγος σπάρθηκε ἐς ὅλη τὴν πολιτείαν καὶ τὴν ἴδιαν ὥρα ἔφθασε ἐς αὐτὰ τοῦ Νάλα. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν τρομὰν ποῦ τὸν ἔπιασε, ὅταν ἐφαθε πῶς ἡ πολυαγαπημένη του γυναῖκα ἦταν ἐτοιμὴ νὰ ξαναπαντρευθῇ!

(Ἔπεται τὸ τέλος) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Εβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ Παίγνιον

(Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πύργου τῆς Βενετίας)

Ε	ΛΕ	ΚΙ
ΔΛ	ΦΑΣ	ΡΟ
Α	ΝΟΝ	ΛΕ
ΩΝ	Ε	ΤΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαὶ ὥστε νὰ σχηματίσουν τὰ ὀνόματα δύο τετραπύδων ζῶων, ἐνὸς πενήνθου καὶ ἐνὸς ὀπωρικοῦ.

Ἀήλωσις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαύρας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰσπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του με μίαν δευράραν ἢ με ἕνα δελτακίττον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὅποιον ἠμπούσετε σὲ σὲ εἰσφέρειτε καὶ πάλιν διὰ μίληρον μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 33ου φ. Ἀυστρία, Γαλλία, Ἀγγλία, Ἰταλία, Ρωσία.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

Εἰς τὸ 25ον φυλλάδιον σελ. 204, δημοσιεύθη πλήρης Τιμονατάλογος τῶν ἀπαρχόντων τόμων τῆς «Διαπλάσεως μετὰ τὰ εἰς ἕκαστον περιεχόμενα μηδιστορήματα. Τὰ θανάσια αὐτὰ βιβλία συνιστῶνται ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς φίλους μας διὰ τὰς διακοπὰς.



Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΗΛΙΟΣ, Η ΘΕΡΜΟΤΗΣ

Κτίζει σπιτί ο άνθρωπος. Με τί το κάμνει; — Με ξυλείαν. Η ξυλεία γβαίνει από τά δένδρα και τά δένδρα ο ήλιος τά μεγαλώνει.

Ό άνθρωπος τρώγει ψωμί, γεώμηλα. Και αυτά ποιος τά κάμνει και φυτρώνουν; — Ο ήλιος.

Ό άνθρωπος τρέφεται με κρέας. Άλλά ποιος τρέφει τά ζώα και τά πτηνά; — Τό χορτάρι και τό χορτάρι ο ήλιος τό κάμνει και βγαίνει.

Κτίζει σπιτί ο άνθρωπος με πέτρες, με τουβλα και με άσβεσί. Τά τουβλα και τό άσβεσί πηνούνται με ξύλα και τά ξύλα με τόν ήλιον μεγαλώνουν.

Όλα όσα χρειάζεται ο άνθρωπος, τό κάθε τι που χραιοιμενεί άμέσως εις τάς ανάγκας του, ο ήλιος του τό παρέχει, ή ήλιακή θερμότης εύρίσκεται μέσα του.

Ό ψωμί χρειάζεται εις όλους μας, διότι ο ήλιος τό κάνει, και διότι μέσα του εύγλυκει πολλήν άπ' την θερμότητά του. Τό σιτάρι ζεσταίνει εκείνον που τό τρώγει.

Τά ξύλα και αι δοκοί εινε χροίσιμα διότι εύγλυκειον θερμότητά. Εκείνος που άγοράζει ξύλα δια τόν χειμώνα, άγοράζει ήλιακήν θερμότητά, και όταν τόν χειμώνα, και ή τά ξύλα αυτά, πάλιν ή- λιακήν θερμότητα παράγει όποτε θέλη μέσα στο σπιτί του.

Ό παπαρούνα. Η πιό ωραία, ή πιό ζωντανή εικόνα της τρελλής χαράς, που έχει για συντροφιά ή άμέριμη παιδική ήλικία. Πάντα, όταν αντικρύζω τό μεγάλο κόκκινο άνθος, με έγω δεν ξέρω πώς φαντάζομαι ένα παιδικό γελαστό στοματάκι.

ρα, στροβιλιζου, ύψώνονται, σάν κόκκινες πεταλουδίτσες, που άνυπομονούσαν να δοκιμάσουν την εύτυχία της Έλευθερίας. Και έπειτα; Έπειτα πέφτουν, ελαλισμένη από την άνυψωση, τα ωραία στυλανά πέταλα, στροφυρισμένα, ρυτιδωμένα, άσχημα πλέον μέσα στη σκόνη του δρόμου. Μά όταν καμιά φορά τά συναντήσω τό πόδι μου, προσέχω μή τό πατήσω, γιατί μου φαίνεται σάν θλιβερή άνάμνησις, σάν λειψανο της παιδ άθώας, της παιδ άδολης χαράς.

Έχω της Καρδιάς

ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ

Τη λιμνη του ενος βάτραχος άφισε μιαν ήμέρα Κι' ανέβηκε σ' ένα βουνό, στον καθαρών άέρα. Μ' άπό τόν ήλιον στέγνωσε νε-πάνω τό νερό Κι' ο βάτραχος άπέμινε μ' άέρα... καθαρό. Τότ άρχιναί με δάκρυα παράκλησι να κάηη: «Θεούλη μου, λυπήσου με! μη θέλεις να πε-

Πόσοι τά πάντα λημονοϋν για τό έγό στην Φθάνει αυτοί νανε καλά μ' ο κόσμος άς χα-

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΡΟΛΟΓΙ

Τήν παραμονήν κάθε πρωτόχροναίς, έσυνείδητα να πηγαίνω εις τό κατάστημα του θεiou μου κ' εκεί άπ' ένός έβροήθουν και άπ' έτέρου διεσκέδαζα με τά παι- γνιδάκια.

Ό μιν μικρός άκόμη, έως έννέα έτών, όταν μου έτυχε να κερδίσω ένα ρολόγι της τσέκης εις τό λαχείον του θεiou μου. Δεν ήτο και πολύ άκριβό· μαύρο, μεγάλο, δι' έμέ άδύως τό πολυτιμότερον πράγμα. Και όταν μετά τάς εορτάς εύρέ- θημεν όλοι οί συμμαθηταί μέσα εις την αίθουσαν του σχολείου και ό καθέας έ- δειχνε τά δώρα του, έγω έπαρουσίασα τό ρολόγι μου κανείς άλλος δεν ειχε λάβη όμοιον δώρον· όλοι τό έθαύμαζαν και μ' έμακαρίζαν δια την τόσην μου τύχην.

Ό ακουσατε τώρα τί μου συνέβη μιαν ήμέραν με αυτό τό ρολόγι: «Ότο τό μάθημα τών Έλληλικών· ο διδάσκαλος με διατάσσει να υπάγω να ιδώ την ώρα εις τό μεγάλο ρολόγι του σχολείου. Έγω άμέσως γίνομαι κατα- κόκκινος...

«Ό Α! έτοι; μου λέγει. Ναι, αλλά σείς ειπθε άκόμη μικροί και δεν πρέπει να έχετε ρολόγι· όταν μεγαλώσετε, τότε... Έφοβήθην μήπως μου τό έπαιρυνεν. Και οί συμμαθηταί μου επίσης αυτό έ- σκέπτοντο.

Εύτυχός οί φόβοί μας ήσαν μάταιοι· μετά μικράν σιωπήν ο διδάσκαλος μου προσθέτει με πολλήν-πολλήν ειρωνείαν: «Έπιτάε μας λοιπόν, κύριε, τί ώραν έχετε; »

«Ό καλά! άλλην φοράν να μη τό ξαναφέρης εις τό σχολειον», με διέταξαν ο διδάσκαλος μου. Και ειχε δικαιο! διότι εις όλον τό μάθημα δεν έπρόσεχα παρά εις τό ρο- λόγι μου...

Ό μικρός Αχιλλεύς: — Νταντά, δός μου σταφίδες! Η νταντά: — Πάλι; Δέ σου δίνω, γιατί είπα να μου πέσουν τά χέρια μου αν σου ξαναδώσω. Ό μικρός Αχιλλεύς: — Τότε... δός μου τά κλειδιά και παίρω μόνος μου. Έστάλη υπό της Έλπίδος Δούλης Ηπειρου.

Έλληνικόν Ίδεώδες

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ



ΝΙΚΟΣ Ι. ΡΙΤΣΟΣ (έν Καλάμας) βραβευθείς υπό τό ψευδώνυμον Έλληνικόν Ίδεώδες εις τόν 123ον Διαγωνισμόν πρός Συνθεσιν Πνευματικών Ασκήσεων [Τδε φύλλον 30, σελ. 243].

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 33, οδός Ευριπίδου την 27 'Ιουλίου 1911

ΝΑ ένας φίλος μου που βγήκε συγγραφέας, και μάιστα βραβευμένος. Η διεθνοσις της Αγκύρας — εφημερίδος της Αριστού, αναγγέλλει την προσέχη έκδοσιν κριάζ εμβριθούς και ψυχαγωγικής μελέτης περι Τολόμ, την όποια έγραψεν ο αγαπητός μου συνδρομητής Ν. Χ. Κ. Μιμούπουλος και ή όποια έβραβεύθη πρόσ υπό του καθηγητικου Συλλόγου του έν Μεσιφούν Αμερικανικου Κολλεγιου. Όταν έκδοθη τό βιβλίον, θά σας είπω δι' αυτό πε- ρισσότερα.

Τ' ειπ' αυτά που μου γράφεις, Ναυτάμι της Χαλκίδος; Θέλεις με τό στατικό να με κάμης να πιστεύσω ότι δεν είσαι καλό παιδί; Τά καλά παιδιά ούτε ανακατεύονται σε τέτοιες ιστορίες ούτε τις γράφουν στη Διάπλασι. Σε παρακαλώ να ήσυχάσης και να μη μου ξανα- γράψης τέτοια, γιατί δεν θά λάβης καμμίαν απάντησιν.

Χαίρω πολύ, Μικρή Έλληνοπούλα, που ενίκησες τέλος την έντροπή σου και απέφασες να μου γράψης: Μά εινε καμιά έντρο- πη ή γράφη κανείς; Καλήν επιτυχίαν εις τόν Διαγωνισμόν που θά λάβης μέρος.

Ναι, Παπάμι, να πής στη Ζάκυνθο, εινε πάρα πολύ εύμορφα εκεί. Καί ή αλλαγή του αέρος θά σε ώφελήση, και θά γίνη καλά τό στοματάκι και θά γής όρεξι να... λύνης περισ- σότερα αινίγματα. Πολικός Αστή, και ο αδελφός σου εμπο- ρεί να λάβη ψευδώνυμον. Τί λέγει ο Όδη- γός; Όλα τίδέλφια τών συνδρομητών έχουν τό δικαίωμα τούτο.

Τί περιπέτεια αυτή που μου περιγράφεις, Πλοίαρχε Νέμε! Θά ήμπορούσε να εμπνεύση ένα εύμορφο διηγήματάκι. Και συ τό ίδιο σχολείο δεν έμαθήτευτες με αυτούς που τώρα καμαρώνεις τά έργα των ετά διάφορα περιοδικά;

Να και άραβόνας. Η αγαπητή μου Πόπη Παπασηριδου, γνωστή εις τόν κύκλον μας υπό τό ψευδώνυμον Νίκη του Παιανίου, ήρ- ρωανίσθη με τόν έν Ναυπλιου γεωπόνον κ. Φιλίππον Οικονομόπουλον. Άς δεχθούν τάς καλλιτέρας μητρικάς μου εύγάς.

Ναι, Κυκλαμιά, τό ψευδώνυμόν σου ισχύει μέχρι τέλους Νοεμβριου. Φαντάζομαι την χα- ράν σου όταν είδες τό μπαμπά ύστερ' από τόσων μηνών χωρισμόν... Έμαθα ότι θά μείνης άκόμη εις την Ευρώπην. Έ, καλλιτέ- ρα! θά μες έλθης πλέον τέλεια.

Όρατα μου περιγράφεις την έξοχήν σου, Αναξαγόρα. Είδα ότι έλυσες την μονοκονδυ- λιάν και κατ' άλλον τρόπον, ο όποιος εινε όρ- θός. Αυτόν που είδους τά προβλήματα επιδέ- χονται κάποτε και δύο και τρεις λύσεις.

Σου έστειλα Μ. Μυστικά, Έθελβείς, και γάρω που θά λάβης ένέργον μέρος εις την κλήσιν. Φίλους που να με αγαπούν και να μου γράφουν ωραίας επιστολάς. Έγω όσους και έλ- λοτε. Δυστυχώς ο γάμος της Αλληλογραφίας εινε περιωρισμένος. Τώρα, βλέπεις, έρχομεν την Σελίδα Συνεργασίας. Δεν εινε όμως ζωηρά κίνησις και αυτή;

Ό γραφικός σου χαρακτήρ, Κραυγή Νι- κης, εινε πολύ ωραίος και δεν βλέπω τόν λόγον διατί να τόν αλλάξης. Έπειτα, έτσι εύκολα αλλάζουσιν οι χαρακτήρες; Μου φαίνε- ται ότι θά κατέβαλλες μεγάλο κόπον — έντε- λώς περιττόν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγυρνόνται: «ΑΧηνες» του Αθανασίου Διάκου. — «Αθηναϊκή κλήσις» της Κραυγής Νίκης. — Διάφορα του Παμφώ. — «Καλή- μέρα» του Υπερηφάνου Γιασέμου. — Διάφορα του Έλληνικου Ξίφους. — Ανεύδοτα, παί- γνια, Π. Ίνεύματα κτλ. διαφόρων.

Απορρίπτονται: «Τί ήθελα» (τό τέλος άτεχνον). — «Η δόξα» (κατώτερον του θέμα- τος). — «Ο Άπληστος» (ύψος και γλώσσα σλο- λαστική.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Αφροδίτη τών Με- δικών, κ.(Μ.Κ.) Έλληνίς έν Λωζάνη, κ.(::); Ανανεώσις ψευδωνύμων: Κυκλαμιά, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλ- λάξουν: ή Δευκή Θεά (0) με Αίγειρον, Έαρινν Πρωταν, Δωδοναίον, Κορητικοπού- λαν — ή Αμαρυλλίς (0) με Ίδιότροπον Σαρ- θούλαν, Ευζωνάμι, Σωφραζέτιαν, Χειραφε- τμημένη, Ζαρίνην, Μυόζαν — ή Είμαρμένη (0) με Ίσχην της Είμαρμένης, Φίλιγγον Η- γεμονίδα, Έλληνοπούλαν της Θρακής, Με- λαχρονούλαν, Κορητικοπούλαν, Σανδολάτιδα — ή Σεντενμένη Σιμονοπάις (0) με Μαύρα Μάνια, Όρατον Ήλιον, Σανθόν Ίππότην — τό Καστροφύλλι του Διάκου (0) με Δούκι- σαν του Δάντου, Ζαρίνην, Γρηγορίσιαν της Έρείκης, Μόνωσιν — ή Τριγγαρέλα (0) με Μιχαρμένην Καμμίαν, Παπαγάλον του Τσά- ρου, Γιάννην Αγιάνην, Κορητικοπούλαν — ή Έλληνίς έν Λωζάνη (0) με Μπάριμα-Γεώρ- γου, Αφρζίβοντα Βάσορον, Γιάννην Αγιά- νην, Παιριό Διαβολάκι — ο Πλοίαρχος Νέ- μος (0) με Μασκάτι, Μελάγραν, Παλλάδα, Νέικε, Κορητικοπούλαν.

Εστάλη υπό τό Μικρόν Ήρωος 339. Τονόγριφος

Τόν τόνο ένός τεμπελή αναβίξω. Και της Έλλάδος πόλι παρουσιάζω. Έστάλη υπό της Κραυγής Νίκης 340. Πυραμίς

Όι σταυροι χώρα της Ασίας. * * * = Τρωακίον. * * * = Πατρίς έννομάρτυρος. * * * = Νήσος του Λιγίου. * * * = Θάλασσα τ. Ευρώπης. Έστάλη υπό Ίωάννου Δ. Σιδερής 341-345. Μαγικόν Γράμμα

όλους τούς αναγνώστας· ο αριθμός σου εινε 384.) Αφροδίτη τών Μεδίκων (βεβαίως, αλλά όταν προηροχηθώ διαγωνισμός) Δοξα- σμένο Είκοσιένα (να, και έλλοι μου περιέ- γραψαν την φοβέραν αυτήν πυρκαϊάν κι' έδιά- βασα τάς λεπτομερείας εις τάς εφημερίδας· γί- νεται μεγαλύτερον κακούργημα από τόν έμ- πορησμόν; τί τέρατα!..) Δευκήν Θεάν (έλ- πίζω ότι τώρα έγενες έντελώς καλά· γράψε μου) Αφροδίτην Σουλιώτην (έλαβα εύχαρι- στώ) Θάλλον Ρόδον (έστειλα εύχαριστώ δια τό ξεσπάθωμα) Αίγιοντιαν Άριστοκόραϊδα (εις κάθε σου τετράδιον Μ. Μυστικών πρέπει να έσωκληές γραμματίσσηον 5 και όχι 2 milli- emes) Μυστικόν (ώραται αι έντυπώσεις σου από τό ψάρεμα) Αν. Ι. Τηληγάδην (βραβετον έστειλα) Κυργών της Έρθηου (έχει καλώς) Πιουτις-Παυτίς (έλαβα εύχαριστώ) Χρυσά- νθεμον (καλήν αντίμισιν· έ, αυτά έχουν καμ- μιά φορά οι ύπηρέται· τί να γίνη!) Μαργα- ρίαν Μόσχου (έλαβα εύχαριστώ· δεν εινε δυ- νατόν να σου απαντήσουν όλοι αυτοί πρόσ τούς όποιους έπρότεινες ανταλλαγήν· πρέπει να είσαι εύχαριστημένη και με τούς μισούς και να κάμης νέας προτάσεις) Πλεκτρικόν Σαυιθήρα (έλαβα εύχαριστώ) Λορδον Βύ- ρωνα και Κορσορον της Τζιάς (εις έκαστον τετράδιον Μ. Μυστικών πρέπει να έσωκληές γραμματίσσηον οθωμανικόν 20 και όχι 10 παραόν) Άδραν του Ευριπίου(δεκαί) Νέικε (έστειλα 25 τετράδια) Είμαρμένην (δεκαί· λέει, λοιπόν, ο αδελφός σου, λέει... έ;) Κυ- δωνάτην (έπιτρέπεται να στέλλης τάς λύσεις και τών ιδικόν σου Άσκήσεων· δεν τό είπα τόσες φορές;) Αμαρυλλίδα (λυπήθηκα που δεν σε είδα, άλλα ές άλλοτε) Κυρηόπουλο (τό- μους έστειλα) Στέφανον Πάγγαν (1 δρ. δια κάθε δημοσιεύσιν) Παμφώς (όχι, δεν μου άρε- σει) Μόνωσιν, κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 27η 'Ιουλίου, θαπαντήσω εις τό προσέχες..

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αί λύσεις δεκαί: έξ Αθηνών και Πει- ραιώς μέχρι της 16 Αυγούστου· έν τών Έπαρ- χιών μέχρι της 23 Αυγούστου· έν του Έξωτερι- κού μέχρι της 9 Σεπτεμβριου
[Ό χάρτις τών λύσεων, επί του όποιου δένον να γράφουσ τάς λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι πολεϊται εν τω Γραφείω μας εις φιλέτ- λους, έν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμηται φρ. 1.]
338. Λεξίγραφος
Αν στοιχείον του αλφαβήτου
Μετά μέλους σου ένωσης,
Τόνωμα θεού αρχάιου
Παρουθός θα φανερωσης.
Έστάλη υπό του Μικρού Ήρωος
339. Τονόγριφος
Τόν τόνο ένός τεμπελή αναβίξω.
Και της Έλλάδος πόλι παρουσιάζω.
Έστάλη υπό της Κραυγής Νίκης
340. Πυραμίς
Όι σταυροι χώρα της Ασίας.
* * * = Τρωακίον.
* * * = Πατρίς έννομάρτυρος.
* * * = Νήσος του Λιγίου.
* * * = Θάλασσα τ. Ευρώπης.
Έστάλη υπό Ίωάννου Δ. Σιδερής
341-345. Μαγικόν Γράμμα
Τη ανταλλαγή ένός γραμματος έκάστης των κατώτι ζητούμενων λέξεων δι' ένός άλλου, πάντοτε του αύτου, να σχηματισθούν άλλα τόσαί λέξεις:
όρος, οίνος, Αίμος, λαός, έπος.
Έστάλη υπό του Μυστικου

346. Μαρκή Εικών άνευ εικόνας

— Φανή! μά γιατί δεν φράτεις;
— Δεν έχω πιά, μου τέλειωσε.
— Ποιό
— Αυτό που είπες...

Εστάλη υπό της Φοιτητικής Συντροφιάς

347. Ποικίλη Ακροστιχίς

Το πρώτον γράμμα της πρώτης των κάτω
ζητούμενων λέξεων, το δεύτερον της δευτέ-
ρας, το τρίτον της τρίτης και ούτω καθεξής,

1. Στοίχιστον 2, Όρος της Μακεδονίας 3. Μέ-
ρος ακατοίκιτον 4. Ακρωτήριον 5. Προ-
φήτης.

Εστάλη υπό της Έαρινης Πρωίας

348. Φωνηενόλιπον

6 - μόν - ποττυ
Εστάλη υπό του Μέλανος Ίππιδου

349. Γρίφος

Ο Ο Σ
Μ Ο Φ
Ο Ο Ι

Εστάλη υπό την Ονειρεμένη Ελλάδα

Τέλος του 125ου Διαγωνισμού των Δύσεων

Από του προσεχούς άρχεται ο νέος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Ασκήσεων των φύλλων 23 και 24

217. Θεμιστοκλής (Θέμις, τό, κλείς.) -
218. Ήρις - ρίς. - 219. Πύργος - Πύργος.

220. ΔΗΜΗΤΡΑ 221. ΑΡ
ΙΑΚΟΒΟΣ Ι-ΤΕ-Α
ΚΑΡΔΟΣ ΑΡ-ΤΕ-ΜΙ-ΣΙ-ΟΝ
ΜΑΚΕΔΩΝ Α-ΣΙ-Α
ΟΒΙΔΙΟΣ Α-ΣΙ-Α
ΤΟΥΡΠΙΣ ΟΝ
ΣΟΔΟΜΩΝ

222. Τέσ σκάλες της
μουσικής. - 223-225. 1. Όργη πολλούς δραν
αναγκάζει καλά. 2. Όργη φιλονύτων όλίγων
ισχύει. 3. Άνδρός γάρκατη έκ λόγου γνω-
ρίζεται. - 126. ΣΙΔΩΝ - ΠΑΡΟΣ (ΚαΣ-
Πία, ΒΙΑΣ, ΆνΔΡος, ζΩόν, παΝσός.) -
227. Γυναίξί κόσμον ή σιγή φέρει. - 228. Μη
μή λησόμεν (Μι με λις-μ' όν η.)

229. Διχυστον (λί, γίών.) - 230. Έκάθη-
Έκάτη. - 231. Έλβα - Άβελ. - 232. ΊΙ
Άρτα, ό άρτός.
233. Λ Σ
Μ Υ Σ
Σ Υ Κ Ο Ν Σ Η Σ
ΕΒΔΟΜΑΣ Σ

234. ΙΣΠΑΝΙΑ

235. 1 x 2 x 3 -
4 x 5 + 6 - 7 - 8 + 9 = 10. - 236. ΑΡΙΑΔΝΗ
(Πο: Άμος, Σός, όπλόν ΈλΆθη, Ρόδος,
ΜίΝως, Κρήτη.) - 237. Λάδι βρχει, κά-
στανα χιονίζει. - 238. Σπιρίε διά να θεοί-
σης. (2 - Πύρ: έ διά νάθ έρ εις ύ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με άπλά στοιχεία των 8 σημείων
λεπτά 10, διά ός τους συνδολιμάς μας λεπτά 5
μόνον με παχέα στοιχεία τό διπλάσιον, και με
κεφαλαία τό τριπλάσιον. Έλαχίστος όρος 13
λέξεις, δηλαδή και οι όλιγοτέροι των 15 πληρο-
νομνται ως να ήσαν με. Ο χωριστός στίχος,
έτσι και από μιν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή
άπλά στοιχεία των 8 σημείων, ύπολογίζεται ός 8:
λέξεις άπλά. - Αι μη συνδεδεόμεναι υπό του άντι-
τίμου άγγελιαί δέν δημασιόνται.]

Χαιρετώ άπαντα τον Διαπλασιόχομον.
Θεοειδής Άλέξανδρος (ΙΑ', 108)

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μετ' οίκοντοφείον
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' επιστολικού δελταρίου τό άρτι
έκδοθέν πρωτότυπον, άνακατασκευάσιν και πλου-
σιον εις μεταρρυθμίσεις πρόγραμμα του όγδόου
Σχολικού έτους, μετά του κανονισμού του Οικο-
τροφείου και του πλάνου των περιεχομένων των
Συγγραμμάτων της Σχολής (Εγκυκλοπαίδειας,
Εμπορικής Μορφώσεως Α και Β Βαθμίδος,
Τόμ. 4 και του Εμπορίου Τόμ. 3.) όδός Νοταρά,
68 - Πειραιά.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 33 ΦΥΛΛΟΥ
[Ίδε την λύσιν εις την σελίδα 273]

ΑΘΗΝΩΝ: Τίτα Α. Χατζηλιάκου, Γ. Α. Μαν-
ορίδης, Παράσκην. Στ. Ματαρά, Α. Α. Πετσάλης,
Παμφός Καίτη, Ν. Τζάννεταπούλου, Εδουάβη
Κωνσταντακοπούλου, Κάκια Γρ. Σενεπούλου, Π.
Ι. Χατζιδάκης, Αναστασία Κωνσταντακοπούλου,
Άλιος Κανελλής, Ι. Έλ. Κωνσταντοπούλου, Ζωή
Γ. Στάροου, Έθνηνα Λαμπραδρίου, Χαρ. Σουλής.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Έθων. Σ. Σουλές, Άλεξάνδρου
Π. Δευτεράτου, Φ. Θ. Κοσκινός, Άθ. Έμ. Βεκι-
αέλης, Άελή Γ. Καζάνοβα.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Σταγών Δρόσου.
ΑΝΔΡΟΥ: Α. Α. Καραουλάνης, Π. Α. Χρηστό-
πούλος, Π. Α. Κουλούρη (32-33) Α. Κωσταρις.
ΣΑΚΥΝΘΟΥ: Παν. Ι. Γραβαρίας.
ΙΘΑΚΗΣ: Ν. Α. Μαρούδας.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Ίω. Α. Πρωτόπαππας, Λεων. Α.
Νικολάπουλος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ν. Α. Κακιολής, Μ. Φλαμπου-
ράκης (32) Στέφανος Κακιολής, Ύολάνδα Πολίτη.
ΔΕΛΦΙΝΩΝ: Άθ. Γ. Κατσαός.
ΔΕΒΕΛΕΙΑΣ: Ίωαν. Ψωμας.
ΔΕΘΝΗΙΟΥ: Βασ. Γ. Πολυχρονάκης.
ΔΙΜΗΝΗΣ: Έθων. Στ. Χαρίτων, Γεωρ. Σ. Χρυ-
σόπουλος.
ΝΑΞΟΥ: Ίωαν. Α. Σιληγάκης, Σταύρος Έμ.
Δελαμάνης.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Νίκος Α. Λαμπρακόπουλος.

ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1911

Κατά τά προκηρυχθέντα, την 15 Ιουλίου τό άπενευμα έτέθησαν εις την Κληρωτίδα
οι αριθμοί 1 έως 2445 οι άντιστοιχούντες προς τους αριθμούς των αποδείξεων πληρωμής, τάς
όποιάς έλαβον οι πληρωσάντες μέχρι της στιγμής εκείνης συνδρομήν έτησίαν, ένεαμήνην, ή
έξαμήνην ή τρίμηνην, έντός της όποιάς συμπεριλαμβάνεται ή 15 Ιουλίου. Πληρωθήσαν
δέ κατά σειράν οι έξής 50 αριθμοί:

- 251, έκέρδισεν έν ώρολόγιον της τοιότης.
1038, 819, έκέρδισεν έκαστος τόμους Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης άξίας δραχμών 40
κατ' έκλογήν του.
1296, 667, 2001, έκέρδισεν έκαστος τόμους Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης άξίας δραχ-
μών 25 κατ' έκλογήν του.
1530, 1280, 938, 1751, έκέρδισεν έκαστος τόμους Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης άξίας
δραχμών 15 κατ' έκλογήν του.
1910, 2167, 105, 2087, 46, έκέρδισεν έκαστος άνά μίαν έτησίαν συνδρομήν «Δια-
πλάσεως» του 1912.
2212, 754, 1481, 92, 1735, έκέρδισεν έκαστος άνά έν άντίτυπον του α Άγγέλου της
Άργύρης».
2126, 1826, 879, 1102, 503, 325, -1988, 1056, 2285, 956, έκέρδισεν έκαστος άνά
ένά τόμον Διαπλάσεως της Β' Περίόδου έν των τιμωμένων φρ. 3, 50.
184, 1645, 1246, 964, 136, 2380, 1870, 211, 992, 37, 1488, 418, 2143
1356, 2027, 215, 2115, 471, 684, 346, έκέρδισεν έκαστος άνά ένά τόμον
Διαπλάσεως της Α' Περίόδου έν των τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ των δωρων προς μέ, τους κατόχους του πρώτου και των τεσσαράκοντα
τελευταίων αριθμών τά γίνη μαζί με τό 36 φύλλον της προσεχούς έβδομάδος, χωρίς να δικαι-
οῦται τις να ζητήσιν αντιτάσσασιν τορ υπό της τύχης απονεμηθέντος αύτῳ δωρου δι' άλλου,
ούτε ίσης ούτε κατωτέρας άξίας. Προς δέ τους κατοχους των αριθμών, οι όποιοι έκέρδισαν
τόμους κατ' έκλογήν των, απηυθύνουμεν σήμερον επιστολήν παρακαλόντες αυτούς να μάς όρί-
σουν ποίους τόμους επιθυμοῦν να λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ των Δωρων του 1911 θα γίνη την 15 Οκτωβρίου
και θα λάβουν μέρος εις αυτήν πάντες ανεξαιρέτως οι συνδρομηταί, όσοι έπληρωσαν ήσαν ή
θα πληρώσουν μέχρι της ήμέρας της Κληρωσεως συνδρομήν έτησίαν, ή ένεαμήνην, ή
έξαμήνην, ή τρίμηνην, έντός της όποιάς να συμπεριλαμβάνεται ή 15η Οκτωβρίου 1911. Είνε δέ
τά Δωρα και της Τετάρτης Κληρωσεως όμοια με τά της προούτης Τρίτης.

ΠΑΤΡΩΝ: Κορν. Ι. Φαυμακίδης, Μαρία-Χρη-
στίνα Λουδοβίτη.
ΣΚΥΡΟΥ: Κωνστ. Έμ. Σκουριάντης, (32), Γ.
Ι. Φοφός (32).
ΣΠΕΤΣΩΝ: Κ. Α. Γεωργιάδης.
ΕΤΕΝΗΣ (Εθόβιος): Ν. Α. Γερακίνης (32).
ΣΥΡΟΥ: Άγγελή Α. Σπουγγίτη, Μαργαρίτα
Έβρατ.
ΤΗΝΟΥ: Ίω. Γρ. Βοζάνης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Άντιγόνη Σ. Άθανασιάδου.
ΧΑΔΚΙΑΟΣ: Βασιλίσα του Χρυσού, Ζ. Βαμ-
βακούλας, Άναστ. Π. Παπαναστασίου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρία Η. Βόλου, Σο-
φία Κοκαδίνου, Νίκος Κοκαδίνος.
ΔΡΕΣΣΩΣ: Βασίλ. Γαροφαλίδης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ίωσήφ Γ. Τσαρέλλα (31-32).
ΚΥΛΟΝΩΝ: Πέννα Παπατῳ, Τίης Δύσης
τό Ροδάρομα.
ΚΟΜΠΟΔΕΩΣ: Άντ-Σπύρε (32-33).
ΛΑΜΠΟΥΣΟΥ: Άριστ. Ζάππας.
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Μαργαρίτα Μόσχου.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Ίωαν. Μ. Λομβάρδος (32-33), Ά-
μαλία Γαλιάνου (31).
ΧΙΟΥ: Καμάρι των Γουών.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των εδρόνων όδών την λύσιν τά όνόματα
έτέθησαν εις την Κληρωτίδα και εκληρωθήσαν
οι έξής δύο: ΑΘΑΝ. ΕΜ. ΒΕΚΙΑΡΕΔΗΣ όδός
Εθραιίδου 78 έν Πειραιεί και ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Γ.
ΚΑΤΣΑΡΟΣ μαθητής Εμπνευστον έν Λαρίση.
Και ό μόν πρώτος ένεγοθή δι' ές μήνας, ό δε
δευτερος διά τρεις. Άμφότεροι από της Αθηνά-
σου.
Πλεονάζουν δε. 0,10 διά τον προσεχί Διαγων.

ΒΛΑΒΙΑΝΕΙΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ
Θεραπεία Νευρικών και Φυσικών γαστριών
Παθήσα Αθηνών, όδός Κύρου 2 και Ε.
Τηλέφωνον αριθ. 314.
Γραφεα έν Αθήναις, όδός Σταδίου 15
Τηλέφωνον αριθ. 209.
10-12 π. μ. και 5-6 μ. μ.
Κανονισμός και πληροφορία δωρεάν
επ' αιτούντι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ'έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρουσιάζ έν την χώραν ήμῶν ύπηρεσίαν
και υπό του Οικουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνώσμα άρίστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

Table with subscription rates and publisher information:
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησίαν... δρ. 8,- Έξαμήνιος... 4,50 Τρίμηνος... 2,50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησίαν... φρ. 10,- Έξαμήνιος... 5,50 Τρίμηνος... 3,-
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1878
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Β' - Τόμος 18ος Έν Αθήναις, 6 Αδρυάτου 1911 Έτος 33ον. - Άριθ. 36

Ο ΡΑΓΙΑΣ ΝΑΛΑΣ
ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΧΩΣΕ Η ΓΥΝΗΚΗ ΤΟΥ
[Ίνδιον παραμύθι]

(Συνέχεια και τέλος Ίδε σελ. 280)

Η προκήρξι του Βραχμάνου δέν έ-
τάραξε μόνο τον Βαχούκα έσχυλίησε
πολύ και τον Ραγια Ριτουπάμα. Και ξε-
ρετε γιατί; Γιατί ήταν άνύπαντρος και
φαντάσθηκε πός ή Ράμα μπορούσε να
διαλέξη αύτην για δευτερον άντρα της.

— Τί λές και σύ; ερώτησε τον άμα-
ξηλάτη του, πῶ τον είχε σε μεγάλη ύ-
πόληψιν και συχνά ζητούσε τή συμβου-
λή του.
— Λέγω πός δέν είναι δύσκολο πρῶ-
μα, αποκρίθηκε ο Βαχούκας.

— Η Κουντινα όμως είναι μακρῶς
από τῶ δύο μέρες όδου! έφώναξε ο
Ραγιας. Άν ή βασιλοπούλα πρόκειται



«Ραγια Ριτουπάμα, άν μου ύπόσχεσαι...»
(Σελ. 285, στ. β'.)

να διαλέξη γαμπρό αύριο βράδυ, θα
μπορέσω ποτε να φθάσω με τον
καιρό;

— Ο Νάλας, πῶ είχε τό στέδιό
του, αποκρίθηκε:
— Ραγια Ριτουπάμα, άν μου ύ-
πόσχεσαι πός θα μου μάθης τό
μυστικό πῶ καρδίκες ετα τυχερά
παιγνίδια και άν μου επιτρέψης να
διαλέξω μόνος μου τάλογα, έγω θα
σε κάμω να φθάσης στην Κουντινα
αύριο τῶ βράδυ.

— Σύμφωνο! έφώναξε ο Ρι-
τουπάμας. Θα σου μάθω τό μυστι-
κό μου και σε αφήνω να διαλέξης
άλογα. Πήγαινε!

Κι έστρεψε άμεσως να βάλη τό
ταξιδιωτικά του φορέματα.
«Όταν γυρίας κι είδες τά τέσ-
σερα άλογα πῶ είχες έσύξη στο άρ-
μα ο Νάλας, σήκωσε τά χέρια του
κατά τον ουρανόν.

— Οι Δοξαίοι να μάς
φυλάξουν. Βαχούκα! έφώνα-
ξε. Διαλέξες πῶ χειρότερα
ζῶα πῶν σφάλων μου! Τία
εγγύματα! Άχόρο έχει ένα
κεφαλί σόν κοτσάνι, τάλλο έ-
χει ένα λαμό πρόβατισιο...

— Δέν τά διαλέξα για την εὐ-
μορσίαν τους. Ραγια, αποκρίθηκε
ο Νάλας, παρα για τή γρηγοράδα
τους. Να ιδής τί καλά πῶ θα μάς
πάνε στην Κουντινα.

Κι έξέβηκαν. Αλήθεια, τί
γρήγορα πῶ πήγαιναν τά τέσσερα
άσχημα άλογα! Έστρεξαν σαν τῶν
άνεμο. Στην αρχή, όσο ήταν άκό-
μη στην πόλη, έρθιος ο Ριτουπάμας
έφώναζε εταδς ανθρώπους να πα-
ραμερίζουν. έπειτα όμως, όταν
βγήκαν στην έξοχή, όπου δέν ήταν
φόβος να πλαχόψουν κανένα, ο Νά-
λας άφισε τάλογα έλεύθερα να τρέ-
χουν με όλη τους τή δύναμη, κι ο
Ραγιας έκάθησε στη θέση του κι έ-
πιανόταν από τά πλευρά με τά δύο
του χέρια για να μῆ πέσει.



«Τί άμαξηλάτης πῶ ήταν ο Νάλας!
(Σελ. 285, στ. γ'.)

Πῶς έστρεξαν! Οι τροχί σήκωναν
σύννεφα σκόνης, πῶ δέν πρόφταναν να
ξαναπέσουν στη γή, παρ' αφού έχανες
από τά μάτια σου τα φτερωτά κείνα ά-
λογα. Σ ένα δάσος, μιά σίγιος γθύθηκε
πάνω τους, αλλά τό άρμα πέσασε ενώ
έκεινη ήταν άκόμη με τό πήδημα ετών
άέρα. Κι αυτές άκόμη οι σπίδες, πῶ
έβγαζαν από τῶς πέτρες τά πέταλα των
άλωγων, δέν έβυναν παρ' αφού τό άρ-
μα έχάνονταν μακρῶς! Τί άμαξηλά-
της πῶ ήταν ο Νάλας!

Κι ενώ έστρεξαν μ' όλη αυτή τή γρη-
γοράδα, πάλι βροήκε καιρό να μάθη από
τό στόμα του Ριτουπάμα τό μυστικό του
παιγνιδίου.

— Τώρα, συλλογίσθηκε, είναι σαν να
έχω κερδισμένο τό βασιλείο μου.
Κ' έβιασε τάλογα του περισσότερο.
Δέν τά κτυπούσε καθόλου! έσκαζε μό-